

IN MEMORIAM JOSKA MAZERA

miercuri, 30 mai 2012

{xtypo_quote}Za spomen i za vije no sje anje na ovjeka koji je svojevremeno kulturno bio aktivan u Karaševu.

3 dlge = Dobar dan, pajto!, rije i su Joške Mazere{/xtypo_quote}

Smrt ne prašta i ne pita nikoga ništa. Dolazi uvijek kada želi i iznenada. Tako je 13. ožujka 2012. godine stigla tužna vijest da nas je Joška Mazera napustio s ovoga svijeta. Rodom se “tegli” iz Klokoti a, roen u Karaševu 31. siječnja 1945. godine na broju 541 i nikada više nije napustio Karašev do svoje smrti. Bio je dobar ovjek i vesele prirode koji se nije volio sva ati ni sa kime. Odrastao je u Karaševu, to nije u Kurjaici, a dane svog djetinstva provodio s pajtom Petrom inkulam (Mezdrilaš) s kojim se najviše družio i smišljao svakojakve djearske vragolarije. Tako, s punih 17 godina se Joška zaposlio u ri i ku “fabriku” kao elektri ar, te je s pajtom P. inkulam zajedno, osmislio prvi telefon u selu. Poznavao je sve što zna i elektrika. Donesal je iz “fabrike” neki šik od bobine i neke karkase pa su tako to pružili i povezali kablove preko nekih šljiva od Joškinog doma do Petrovog doma i zapoeli njih dvojica tako razgovarati. Skupa su izmislili i kako da se govore kada su ovce pazili, jedan na jednom brdu, a drugi na drugoj “oki”, pa su tako nabavili “fi ke”(zviždaljke) i izmislili vlastiti morseov kod. Dogovorili su značkove, 3 dlge fi ke zna ile su «dobar dan, pajto!». Joška je imao njemački sat Ruxla, pa je Petru fi kom prenosio informaciju koliko su sata jer ovaj nije imao sat; jedna dlga je znaila da je to no puni sat, a jedna dlga i jedna kratka zna ilo je da je polak od punog sata, na primjer 13,30.

Joška je bio uključen i u kulturni rad po etkom 70-tih godina pod vodstvom prof. Milje Radana, današnjeg predsjednika ZHR-a, koji je tada bio direktor Doma kulture iz Karaševa i organizirao mnogobrojne kulturne predstave karaševskog umjetničkog društva. U tim predstavama djelovao je i Joška s raznim veselim točkama i šalamama, zajedno s pokojnim Đurđem Ervenjakom i pokojnim Martinom Baunom. Bili su uveni šaljivi na spektaklima. U po etku su išli i pomagali, nosili su vodu u cirkusu u Ričici, samo da ih puste unutra. Tamo su se inspirirali na po etku, a kasnije su i sami osmislili vlastite originalne točke s kojima su uveseljavali publiku i narod iz Karaševa ali i šire.

Joška ostaje u Karaševu jedan od onih talenta koji je stavio sebi zadatku zabavljati i distrirati publiku. Živio je za šale i u šalamu. Šaljivi momenti izvođeni su između igra i popjevka po raznim nastupima. Tako će ostati u sjećanju događaj i nastup KUD-a iz Karaševa u Sokolovcu kada je jedan gledatelj za vrijeme predstave pjesama i igara zaspao, te kad su na red došle šale i je Joška javnuo, ovaj zaspali je skoro da se stolice i uplašeno na glas viknu: “Bogamušta se ovde događa”, a itava publika eksplodirala je u nevi eni smijeh od tog zaspalog gledatelja. Tako nas je Joška godinama nasmijavao. Najpoznatiji monolozi i scenski komadi trojice prijatelja bila su “Zubar” i “Pardon”.

Joška je svirao i gitaru, a u ono vrijeme imao je i “mini staciju od 15 wata” s 3 mikrofona i električnu gitaru. Išao je i po svadbama kao gitarist s uvenom formacijom sastavljenom od Petra Tincula (klanet), Đura a Ervenjaka (akordion), Milje Đurase (akordion), Milje Bogdana (akordion), Petra Todora - Mezner (lafta primaš), Konstantina Munteanua - Koši (lafta primaš), Đura a Bajke (bronka kontrabas) i solisti Marta Baika i Mikola Paun. Joškin najbolji prijatelj, Petar inkul Mezdrilaš, 1971. godine, kao vokalni solist, osvaja prvo mjesto na 1. Festivalu Hercules 71 u Herculaneu, reprezentirajući cijelu županiju Karaš-Severin postavši dika našeg sela. Dobiva kao nagradu od tadašnjeg direktora Casa de Cultura iz Rijice, Boldea Velisco, krasan dekor koji i dan danas visi na sceni u “Caminu” iz Karaševa, ukrašavajući godinama naš Dom kulture. KUD je tada djelovao kao jedna velika obitelj i mnogi su brakovi iz njega pronikli, a kulturni život je bio u cvatu.

Osim toga, Joška je bio i ope-rator filma u cinematografu iz Karaševa i ne samo, kontrolirao je cijelu našu okolicu sve do Bazovi a, po evši s tim radom koncem 70-tih godina pa sve do pada komunizma. Pred sam kraj života, ve duže vrijeme se Joška povukao iz kulturnog rada, što je i shvatljivo. Njegov najve i životni hoby bio je ribolov i na tome mu i ja osobno mogu zahvaliti što me nau io loviti ribu. To je bio naš Joška. Neka mu Bog oprosti grijeha i neka mu zemlja bude laka!

Slobodan Ghera